

Bibliaóra – 2024. november 26.

Előfohász: „Bizony, te rejtőzködő Isten vagy, Izráel Istene, szabadító (Ézs 45,15)!”
Ámen.

Ének: 464. dicséret: „Jöjj, királyom, Jézusom...”

Előima: Köszönöm Uram, hogy Te vagy az, Aki megszabod a határokat, annak ellenére, hogy mi azokat csak feszegetjük és rugódozunk ellenük. Köszönöm Uram, hogy időben és térben behatárolt teremtményed vagyok, behatárolt lehetőségekkel, behatárolt felelősséggel, behatárolt időkerettel, és mégis végtelen kegyelmed gazdagságában élek. Nincs hiányom semmiben. Add, Uram, hogy ma elfogadjam ezeket a határokat, taníts meg azokat alázattal Eléd állva megvallani, hogy ne értékeljem túl önmagam, de ne is becsüljem le magamat. Add, hogy ne akarjak mindent magam elintézni, de tudjak másokkal szolgálni. Ajándékozz meg azzal az örömmel, hogy mások segítségére lehetek, de azzal is, hogy el tudjam fogadni mások segítségét is, hiszen őket is Te adtad életembe. Taníts meg, míg időm van arra, hogy el tudjak engedni dolgokat és belesimulni szent akaratedba. Jézusért, az én szeretett Megváltóért, légy jelen most is, és adj bölcs hozzászólásokat és hitbeli épülést testvéri közösségben. Ámen.

Ószövetségi alapige: Sámuel I. könyve 31. fejezet: *„Eközben a filiszteusok megütköztek Izráellel, és az izráéliek megfutamodtak a filiszteusok elől. Elesettek borították a Gilbóa-hegyet. A filiszteusok Saulnak és fiainak a nyomába szegődtek, és megölték a filiszteusok Jónátánt, Abínádábot és Malkísúát, Saul fiait. Heves küzdelem dúlt Saul körül, de végül eltalálták az íjászok. Súlyosan megsebesítették az íjászok, ezért azt mondta Saul a fegyverhordozójának: Húzd ki a kardod, és szúrj le vele, hogy ha ideérnek ezek a körülméletlenek, ne ők szúrjanak le, és ne úzzanak gúnyt belőlem! De a fegyverhordozó nem akarta megtenni, mert nagyon félt. Ekkor fogta Saul a kardját, és beledőlt. Amikor látta a fegyverhordozója, hogy meghalt Saul, ő is a kardjába dőlt, és meghalt vele együtt. Így halt meg Saul azon napon, vele együtt a három fia, a fegyverhordozója meg az összes embere. Amikor látták azok az izráéliek, akik a völgyön és a Jordánon túl laktak, hogy az izráéliek megfutamodtak, és Saul is meghalt fiaival együtt, elhagyták a városokat, és elmenekültek, a filiszteusok pedig odajöttek, és letelepedtek azokban. Másnap eljöttek a filiszteusok, hogy kifosszák az elesetteket. Megtalálták Sault és három fiát is, amint ott feküdtek a Gilbóa-hegyen. Levágták a fejét, megfosztották fegyverzetétől, és körbeküldték a filiszteusok földjén, hogy megvigyék az örömhírt bálványaik templomába és a népnek. Fegyverzetét az Astarte templomában helyezték el, holttestét pedig kiakasztották Bét-Seán várfalára. Amikor azonban meghallották Jábés-Gileád lakói, hogy mit tettek Saullal a*

filiszteusok, harcosaik elindultak, egész éjjel meneteltek, és leszedték Saulnak és fiainak a holttestét Bét-Seán várfaláról. Hazamentek Jábésba, és ott elégették azokat. Csontjaikat pedig összeszedték, és eltemették a jábési tamariszkuszfa alatt, majd hétnapos böjtöt tartottak."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Izráelben a filiszteusok elleni harc egy állandó küzdelem. Valós és mindig jelen idejű tett. A harc folytatódik. Hol egyik fél kezdeményezi, hol a másik fél, de harcba kell szállni, mert az ellenség erős és mindent akar, szívet és életet követel. Saul és fiai kemény harcokba keveredtek. Már nem volt lehetőségük elmenekülni. Nem egyenlő felek álltak egymással szemben a harctéren. Saul először mint édesapa saját fiainak a halálával szembesül. Jonatán mindennek ellenére az apja oldalán harcol, minden belső ellentét és megfogalmazott kritika ellenére is kitart édesapja mellett. A végsőig ott áll mellette. A harcok azonban Saul körül megerősödnek. Amikor a három fia elesik, akkor fegyverhordozójával egyedül marad a harctéren. A filiszteus íjászok megsebesítik, olyan fegyverekkel harcolnak, amit Izráelben akkor még hírből sem láttak és hallottak a közkatonák. Arról tudunk, hogy Jonatán rendelkezett íjjal, és tudta is használni, sőt gyakorolt vele (ld. ISám 20), de amivel a filiszteusok hadba indultak nem fogható ahhoz az íjhoz, amivel Jonatán gyakorolt. A vas az vas, a fa pedig fa vagy éppen a bronz az bronz. Végül Saul is megsebesült. Nem lehetett olyan mély a sérülése, hiszen még kardjába dőlt, hogy ne az ellenség végezzen vele. Az a feltételezés, hogy a pogányok hogyan bánhatnak a legyőzöttekkel, nem volt alaptalan. Bizony a gúny tárgyává vált volna Izráel királya és a választott nép. Góliát is a gúnyolódás eszközével félemlített. (ld. ISám 17) De ott volt a szenvedés is, Saul félt a szenvedések tüzetétől is. Aki a legnagyobb harcokat vívja meg az életében, az fél a legjobban a hitvalló haláltól. Orvosok, nővérek, egészségügyi dolgozók a legrosszabb betegek. Saul tehát nem öngyilkos, nem kamikadze hadgyakorlatot végez, hanem elfogadja sorsát. Meghajol a saját sorsa előtt, amiről már az Úr rég döntött. A fegyverhordozó pedig erősíti Saul lelkét, nem hagyja magára. Több kórházi ágy mellett álltam, ahol haldoklóval találkoztam. Egyedül meghalni nagyon nehéz. Kritikus pont a halál. Egyedül meghalni szörnyű. Hatalmas katasztrófa, nagyobb mint a vesztes csata. Ez az igazi ütközet. Szinte mindenki meghalt, de ez nem azt jelenti, hogy Saul minden katonája és harcosa elpusztult. Abnér él. Egyik fia él. Jezréel északi részén újból élet támad. A völgy másik oldalán Saul harcai után gyülekeznek a férfiak. Ők látják a katasztrófát, a harc végkimenetelét, de a helyükön maradnak. A Jordán másik oldalán, ahol Izráel nem volt annyira kitéve a filiszteus támadásoknak, Saul fia, akit Abnér támogat, erősödik. De ez nem jelenti azt, hogy ezen a vonalon öröklődik a királyság. Van egy kis pislákoló remény, de ez mind csak harci zaj és küzdelem, nem igazi erő, amely a mennyből adatik. Izráelnek meg kell látnia határait. A nagy katasztrófa

után jó lenne bűnbánatot tartani. A nagy csaták után jó lenne elcsendesedni az Úr előtt. A halottakat tisztességgel eltemetni és böjtölni. Úgy, ahogyan Jábes-Gileád lakói teszik. Kimennek és mindent eltakarítanak. Van egy tamariszkuszfajta, amelynek tövében ott nyugszanak Izráel vitézei. A filiszteusok tudják, hogy hol esett el Saul, de jó erre emlékeztetni Izráelt is. A győzelem nem életet ment, hanem halálba taszítja a veszteseket. Saul és csapata halálba ment. Vesztesek, de sajnós nemcsak a filiszteusok szemében, hanem az Úr szemében. Győztes vagy vesztes vagy az Úr szemében? Góliát fejét is magával vitte Dávid Jeruzsálembe. Nem tudjuk, hogy Saul fejét, mint a legyőzöttek első királyának fejét, az ereklyét hová vitték. A hír azonban biztosan messzire eljutott. Jábes-Gileádiak mindent Saulnak köszönhetnek, legfőképpen szabadságukat és önállóságukat. Végbe megy a kremáció. Az első krematóriumot éppen Izráelben Jábes-Gileád környékén állították fel. A holttesteket elégetik és a csontokat eltemetik. Mindenkinek kijár a végső tisztesség. Mindenkinek kijár az utolsó út ajándéka. Mindannyiunk életének utolsó útja a végtisztesség. A Jábes-Gileádiak az igazi hősök, mert böjtölnek. Nincs királyuk. Meghalt. Nincs seregük. Elhunytak. De van végső nyughelyük. Milyen áldás ez. Így állni meg mindenkiel szemben, még a bukott királlyal szemben is. Kanizsai Dorottya tisztességgel eltemette a mohácsi vész áldozatait, amit később Perényi Péter koronaőr önmagának vindikált. A végtisztesség mindenkinek kijár.

Közének: 345. dicséret: 4. verse: „Szent Fiadért, ki engemet vérén megváltott...”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Korintusiakhoz írott I. levele 1. rész 1-17. versei: *„Pál, Krisztus Jézusnak Isten akaratából elhívott apostola és Szószthenész testvér az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek; mindazokkal együtt, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét, az ő és a mi Urunk nevét bárhol segítségül hívják: kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. Hálát adok értetek az én Istenemnek mindenkor azért a kegyelemért, amely nektek Krisztus Jézusban adatott. Mert őbenne meggazdagodtatok mindenben: minden beszédben és minden ismeretben, amint a Krisztusról való bizonyosságtétel megerősödött bennetek. Ezért nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok, aki meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján. Hűséges az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre. A mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérlek titeket, testvéreim, hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem gondolkodásotokban és meggyőződésetekben jussatok egyetértésre! Mert azt a hírt kaptam rólatok, testvéreim, Khloé embereitől, hogy viszálykodások vannak közöttetek. Úgy*

értem ezt, hogy mindenki így beszél köztetek: Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfése, én pedig Krisztusé. Hát részekre szakítható-e Krisztus? Talán Pál feszített meg értetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek meg? Hálát adok Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpuszt és Gájuszt, nehogy azt mondhassa valaki, hogy az én nevemre keresztelkedtetek meg. Igaz, megkereszteltem még Sztefanász háza népét is, rajtuk kívül azonban nem tudom, hogy mást is megkereszteltem volna. Mert nem azért küldött engem Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem, de nem bölcselkedő beszéddel, hogy Krisztus keresztje el ne veszítse erejét."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-3. versek: A korintusi levelek sok és különböző témával foglalkoznak. A legtöbb azzal a kérdéssel foglalkozik, hogyan működjön egy gyülekezet gyakorlatban. A gyülekezetet egyének alkotják. Nem egységes gyülekezetről van szó. Sok benne a probléma és több gondot kell oldania Pál apostolnak, mint áldást tapasztal ebben a közösségben. Ezért jó látni, hogy Pál apostol nem a saját gyülekezetének, nem a maga által alapított közösségnek ír, hanem Isten gyülekezetének, amely Korintusban van. Isten sohasem változtatja meg gondolatait, mi viszont nagyon gyakran eltérhetünk az Igétől. Ha azt gondoljuk, hogy Pál apostol a korintusi gyülekezetre eszményi példaként utalhatott, akkor nagyon nagy tévedésben élünk. Ők nem voltak példák arra, hogy hogyan kell gyülekezetként összejönni és együtt élni. Helytelenül és rendetlenül mentek ott a dolgok, de ez a gyülekezet Isten Gyülekezete. Nem Pálé. Ezért felelősséget vállalt értük és irántuk Pál. Isten kegyelmébe és békességének a szövetségébe hívta őket. Amibe az Úr betagolta őket, abban akarta őket Pál megerősíteni. Isten gyülekezete a pozsonyi gyülekezet is, ezért tartozunk érte felelősséggel az Úrnak. Ahol Jézus Krisztus nevét segítségül hívják, ott világos, hogy Ő húzza meg a vonalakat és képviseli a fővonalat. Megszenteltek és elhívottak. Így lát bennünket Isten. Erre választott ki. Erre hívott el. Az, hogy nem mindig így viselkedünk, azt bűnbánattal meg kell vallanunk. Ha elfelejtjük, hogy mi az Úr gyülekezete vagyunk, bátran lapozzuk fel a korintusi levelet. Ki befolyásolja a mi gyülekezeti életünket? Vezetőink vagy a vezetettek a hangadók. Isten gyülekezete vagyunk nem földi egyéneké. Isten gyülekezetében saját szabályokat felállítani zűrzavarhoz vezet, Vele járni, tisztánlátást eredményez. Honnan tudhatod biztosan, hogy azon a helyen vagy, ahol Isten gyülekezete jön össze?

4-9.versek: A közösség Krisztussal és Krisztusban meggazdagít. A gyülekezet épít. A korintusiak is mindenben meggazdagodtak, de csak a Krisztussal való szolgálat útján. A meggazdagodás első kincse a szó, a beszéd. Pál evangéliumot hirdet neki, Istentől jövő szavakkal Krisztushoz vonzza őket. Ezért felfoghatatlan gazdagság számunkra, hogy Isten Igéjét a kezünkben tarthatjuk. De nagy

különbség, hogy valamit csak tartunk és olvassuk, vagy valami megtart és hordoz bennünket. Minden beszéd és minden ismeret Isten Igéjén keresztül a miénk. Beszéd az első kincs, a második a beszédből fakadó ismeret. Kívülről tudhatom én a bibliai igéket, ha nem alkalmazom első sorban magamra nézve. Idézhetem én másoknak, ha én nem élem. Az meglátszik. Az észrevehető. Ismereteim növekedésében Krisztusnak kell a középpontban lennie és állnia. Kegyelmi ajándékok, ez a harmadik kincs. Minden kegyelmi ajándék Krisztus nagyságát kell, hogy táplálja és az Ő dicsőségét kell, hogy megjelenítse a közösségben, ha nem így van, akkor nem használja vagy rosszul használja a kapott ajándékot. A negyedik kincs a Jézus-váradalom. Aki nem reménységgel él, meghalt. Ő megjelenik, és ezt a közösségben tudatosítani kell. Minden szem meglátja Őt. (ld. Jel 1,7) De ez a Krisztus visszajöveteléig, a végsőkig bennünket erősít. Megerősít. Megtart és nem enged el. Épp ezért a hatodik kincs a fedhetetlenség. Nem élhatsz úgy, ahogyan akarsz. Semmi kivetni valót, ráncot, foltot nem láthat rajtad más. Úgy akarsz élni, mint Ő. Ez nem csak az erkölcsi dolgokra vonatkozik, hanem mindenre. Ennyi mindent kapsz egy közösségben. De nem az emberektől, ők csiszolnak, mert a kő kőhöz, a vas vashoz húz, de az ajándékozó egy közösségben a hűséges Isten. Aki hú minden közösséghez, az a mi Urunk. Aki hú marad, az maga az Úr Jézus Krisztus. Ő nem helyeselheti a sokszor hűtlen magatartásunkat. Ő nem mondhatja, jó lesz ez így is. A gyülekezet épp ezért nem sportklub, nem bérletet veszünk, amikor betagolódunk egy keresztyén közösségben és nem is páholyban ülünk, hiszen nem színházi előadásra vettünk jegyet egy-egy istentiszteleti alkalmon. Mi a hűséges Isten cselekedeteire emlékezünk és emlékeztetünk. A Vele való közösségre, amelyik Jézus Krisztussal való közösségre hív. Nincs mit szépíteni a gyülekezet nem legényegylet, gazdakör, hímzőkör, főzőkör, hanem a hűséges Isten családjának a kifelé való megélése, de mégis olyan belső vággyal, hogy ott nem mi cselekszünk, nem mi akarjuk, hanem Ő épít és szolgál felénk erejével és Lelkének minden területével, hogy valóban az Ő gyülekezete legyünk. Minden az Úr Jézus Krisztus körül kell, hogy forogjon és Őrá kell, hogy épüljön. A Vele való bensőséges közösségre, amelyet hamarosan megtapasztalunk a mennyben, az örökkévalóságban. Drága testvérem ebben a közösségben bátran nevezd meg te a saját kincseidet, amelyeket az Úr Jézustól kaptál. Adj hálát értük Istennek és legfőképpen használd az Ő dicsőségére.

10-17- versek: Végül a gyülekezet Korintusban a viszálykodás helye. Csak egyetlen Személy létezik, amelyre közösséget lehet építeni. „A mi Urunk Jézus Krisztus nevére.” Sajnos Korintusban más nevek is hangzatosak voltak, és köztük volt Pál is, Apollós, Kéfás mellett. Versenyeztek a prédikátorok kegyeiért. Ezért fontos minden prédikátor ajkáról a tartalom. Nem Ő, hanem amit mond. Kiről beszél, önmagáról, életéről, vagy a Jézus Krisztusért vállalt szolgálatáról. Korintusban pedig ezt észrevették. Klóé embereit nagyon zavarta a viszálykodás

és a torzsalkodás, főleg hogy mindez a szolgák miatt alakult ki. Vannak, akiket nagyon bántóan érint a gyülekezetben folyó torzsalkodás. Vannak, akik szívén viselik a gyülekezet egységét. Vannak, akiknek fáj, hogy nem vagyunk Jézus Krisztus igaz követői. Vannak, de sajnos egyre kevesebben. Ők bizonyára sokat imádkoztak. Ha téged foglalkoztatnak a gyülekezetben fennálló problémák, akkor olvasd Pál apostol leveleit. Nem kell elbújni a gondok elől, nem kell a fejünket a homokba dugni, nem kell, de Istené el kell tárnunk és beszélni róluk. Pál apostol semmit sem palástol, mindent kitar, legfőképpen szívét a korintusiak előtt, hogy tisztában legyenek azzal, hogy mi is történik velük és közöttük. Bizony a hívők veszekedtek a gyülekezetben. Mindenki más vezetőt akart és képzelt el a gyülekezet élére. Sokaknak Pál volt az emberük, másoknak Kéfás, harmadiknak Apollós, és volt, akik Krisztust egy szintre emelték az emberekkel. De mindenki Krisztusé. Krisztust nem szabad félreállítani egy gyülekezetben. Ahol ez megtörténik, ott nagy a baj. Krisztust nem lehet semmilyen párt élére beállítani. Kálvinisták. Lutheránusok. Pávisták. Nem ismerős? Ugye? És mégis mind keresztyének. Hogy van ez? A hívők egységét Jézus garantálja. A tanítványi közösség teljességét Krisztus építi. Csak a Jézus nevére keresztelték meg bennünket. Atya, Fiú és a Szentlélek nevébe. Nincs ott sem Pál, sem Kálvin, sem Luther. Csak Jézus, mint engedelmes Fiú. A keresztre ment Gyermeke. A Megfeszített. Ma is csak a keresztre tekinthetünk fel, mint egyének és mint közösség is. E jelben győzött Isten a bűn felett. E jelben vált nyilvánvalóvá, hogy Isten Úr, és a végsőkéig hűségese gyermekeihez. Gondolkodj el a keresztes csodáján ma és lásd meg, hogy az emberi önteltség, erőltetett életforma nem segíti előre. A megváltás Krisztusban a miénk. Igen, ott a keresztesnél születik minden egyháztag újjá és válik az Ő országának a várományosává. Ott ragyog a keresztes a megoldás, és aki ezt nem látja, az emberekhez ragaszkodik. Nekünk Jézust kell felmagasztalnunk, mert *„ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők megvetettetek, ¹²és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének (ApCsel 4,11-12).”*

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Nekem, minden szent között a legkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem Krisztus mérhetetlen gazdagságát, és hogy feltárjam mindenki előtt, mi ama titok megvalósulásának a rendje, amely el volt rejtve öröktől fogva Istenben, mindenek teremtőjében; ... (Ef 3,8-9).” Ámen.

Ének: 36. zsoltár: „A gonosztevőnek dolgán,...”